

Но дошла нощ, започнал царя да се обржща и поти в кревата, а виденията отвсякжде го обиколили. Веднага си спомнил съвета на дядото, бързо свалил ризата, хвърлил я през прозореца и извикал с висок глас:

— На ти, Янко, моята риза!

А Янко това и чакал под прозореца, грабнал ризата, мушнал я в пазвата си, да не истине.

— Благодаря на Ваша царска милост, — извикал Янко и, като плюнал на петите си, хукнал през поля и гори чак до воденицата.

Доближил, почукал на прозореца.

— Хей, воденичарю, отвори порти и вземи топлата риза на царя и обещанието си изпълни — дай ми дъщеря си за жена!

Излязъл воденичаря, разгледал ризата, чуди се на тънкото платно, на шева и на избродираната царска корона, клати глава и мърмори нещо, а дъщеря му показва главата си през вратата и вика:

— Тате, дал си воденичарска дума.

— Право, дадох дума, — отговорил воденичаря, но как ти, Янко, ще мелиш брашно, когато си обушар?

— Не се страхувай, тате, — отговорил Янко, — в собствената си воденица и обушар ще смели брашно.

— Ха, щом е така, нека Бог ви благослови!

И оженил се Янко за воденичарската дъщеря и бил много щастлив.

Съвета на Янко помогнал на царят и той всяка нощ изхвърлял през прозореца по една риза, а после заспивал толкова дълбоко, че от хъркането му стжклата на прозорците дрънкали.

Но добре било и на бедните в това царство, защото от тогава никой от тях не ходил без риза.

Превела от полски Ел. Карайорданова

